

žerjavici, ker je bila vragulja tako životna, da skoraj ni mogla hoditi. Ostudni obraz je bil zabuhel in široka debela spodnja ustnica ji je visela na podbradek. Imela je najdaljši jezik v peklu.

„Ta hudoba je pa res grja nego mrtvaško kosilo,“ si je mislil vitez Ahac. Zaljubljeno je gledala viteza Ahaca.

„Za pokoro boš moral poljubljati tole mojo staro teto!“

„Ne bo nič, Lucifer! Rajši se poboljšam.“

Peklenski glavar je mignil, da bi ga zgrabili. Vitez Ahac pa je zavpil: „In nomine Domini!“ in naredil z mečem križ v zraku. Hudiči so dobro razumeli latinski in so trepetaje odskočili. Naglo je obrnil konja proti vratom in zakričal: „V imenu Gospodnjem!“ Drugič je naredil z mečem križ in takoj so se odprla. Tako je srečno v galopu odnesel pete in dušo iz nevarnega pekla.

Kmalu je bil zopet na Ljubljanskem polju. Luna je obsevala mladeniča, ki je klečal na tleh pri ranjeni smrtnobledi deklici.

„Otokar!“ je ostrmel vitez Ahac.

Otokar se je pripognil in poljubil umirajoče dekle. Plaho je trepetal lunin svit v njenih modrih očeh, v njenih zlatorumenih lasih . . . Vitezu Ahacu se je krčilo srce od silne žalosti.

„Alijana!“

Ignacij Gruden:

Večer v parku.

Platana je zašumela
in topol se je zganil:
iz gostih vej je planil
večerni mrak,
razpredel se v mlačni zrak
in se razlezel preko streh . . .
Počasi je zbledela
večerna stran,
in kakor bolesten nasmeh
je zarja izkravela
v ocean . . . *In to se pravi?*

